

Samaritan รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง

ลูกา 10:25-37

อ.ธวัช เย็นใจ

เพื่อนรุ่นพี่ได้เล่าให้ฟังถึงเรื่องของเศรษฐีคนหนึ่งขับรถโรลสรอยส์ไปตามถนนนอกเมือง พลันสายตาที่เลื้อยไปเห็นชายคนหนึ่งแต่งตัวมอซอกำลังยืนในพงหญ้ามีอาการผิดปกติ จึงหยุดรถและเปิดกระจกลงถามว่า “ทำอะไรอยู่ล่ะ?”

“ผมกำลังกินหญ้าครับท่าน” เขาตอบ

“ทำไมต้องกินหญ้า?”

“ผมเป็นคนยากจนไม่มีข้าวกิน ก็เลยต้องกินหญ้าแทน”

เมื่อเศรษฐีได้ฟังคนนั้น จึงเรียกให้ขึ้นรถคันหรูแต่ชายยากบอกว่าคุณเองมีภรรยา เศรษฐีบอก
ว่า “ไม่เป็นไร เอาภรรยาของคุณไปด้วย”

“แต่ท่านครับ ผมมีลูกอีกห้าคน”

“ไม่เป็นไร เอาลูกทั้งหมดของคุณไปด้วย”

แล้วครอบครัวผู้ยากไร้ก็พากันขึ้นตะกายขึ้นไปบนรถ เบียดกันแน่นเลย พอรถเริ่มเคลื่อนออกชายยากก็หันไปยกมือไหว้เศรษฐีและกล่าวว่า “ขอบพระคุณท่านมากครับที่เอาครอบครัวของผมไปชุบเลี้ยง”

“ไม่เป็นไรหรอก” เศรษฐีตอบ “ที่บ้านของฉันมีหญ้าเยอะเลย และดีกว่าที่นี้หลายเท่า”

“???!?”

นายแพทย์ลูกาได้บันทึกพระคัมภีร์ ในลูกา 10:25-37 เกี่ยวกับเรื่องชาวสะมาเรียใจดี เริ่มต้นจากที่นักศาสนา (บาเรียน) คนหนึ่งทูลถามพระเยซูคริสต์ว่า

“...ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไร เพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์”

นี่เป็นคำถามของหลายคนในปัจจุบันนี้ด้วย ทำอย่างไรข้าพเจ้าจะเป็นคนที่พอพระทัยพระเจ้า ทำอย่างไรข้าพเจ้าจะเป็นคนดีครบถ้วน ทำอย่างไรข้าพเจ้าจะเป็นคนที่เปี่ยมประโยชน์ต่อครอบครัว สังคมและประเทศชาติ?

พระเยซูได้ทรงถามเขาถึงเรื่องธรรมบัญญัติ บาเรียนตอบสั้น ๆ ซึ่งสรุปมาจากพระบัญญัติสิบประการ (ของโมเสส) ประการแรก จงรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดจิตสิ้นสุดใจ สิ้นสุดกำลังและสิ้นสุดความคิด (หมายถึงให้พระเจ้ามาเป็นอันดับแรกในชีวิต) ประการที่สอง จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง

“ท่านตอบถูกแล้ว จงไปทำเช่นนั้นเถิด” พระเยซูตรัส แต่ปัญหาของบาเรียนอยู่ตรงข้อหลังนี้แหละ เขาย่อมถามพระองค์ว่า “ใครคือเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?” บางทีเรากำลังถามเหมือนกับชายคนนั้น เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาเราได้ยินใกล้ ๆ หูอยู่บ่อย ๆ ว่า

“ตนเป็นที่พึงแห่งตน”

“ไม่มีมิตรแท้ ไม่มีศัตรูถาวร”

“มือใครยาว สาวได้สาวเอา”

“น้ำขึ้นให้รีบตัก”

“ทีใครทีมัน ... ทีเอ็งข้าไม่ว่า ทีข้าเองอย่าไวย”

ฯลฯ

บางทีก็ทำให้เรารู้สึกงุนงงกับการดำเนินชีวิตประจำวันว่า จะทำความดีและหรือควรจะทำอย่างไร ด้วยเหตุนี้ พระเยซูคริสต์ทรงเล่าเรื่องชาวสะมาเรียใจดีให้แก่บาเรียนฟัง ซึ่งบุคคลในเรื่องดังกล่าวต่างก็เป็นตัวแทนของคนในสังคมปัจจุบัน

คนแรก – ชายผู้เคราะห์ร้าย “เขาถูกโจรปล้น โจรได้แย่งชิงเอาเสื้อผ้าของเขาและทูบตี แล้วก็ละทิ้งเขาไว้จนเกือบจะตาย” (ข้อ 30) เข้าใจว่าโจรมีตั้งแต่สามคนขึ้นไปหากว่ามีสองคนเรียกว่าชิงทรัพย์ เราพบความจริงว่าในทุกวันนี้มีคนจำนวนมากต้องถูกปล้น คือถูกปล้นสิทธิเสรีภาพ ถูกปล้นอาชีพ ถูกปล้นการศึกษา ถูกปล้นสุขภาพ ถูกปล้นความคิด และถูกปล้นศักยภาพ (ของประทานและความสามารถ)

มีคนพูดถึงสังคมของวัยรุ่นปัจจุบัน ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของฝิ่นมารซาตาน นักจิตวิทยาคนหนึ่งกล่าวถึงหนุ่มสาวยุคใหม่ว่า “อารมณ์เดือด กินด่วน ไซ้สะคือ เรียนโคด สายเคี้ยว ผมทอง เที้ยวดีก สันตึก ใจแตก แหกคอก นอกครู ไม่อยู่ในโอวาท ตลาดพ่อแม่ ต่อแหลเป็นหนึ่ง”

เราจะไม่อาจจะโทษว่าเป็นความผิดของใคร แต่เป็นหน้าที่ของเราทุกคนที่จะช่วยกันอธิษฐานเพื่อขอพระเจ้าทรงช่วยเหลือ และพยายามหาหนทางเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

คนที่สอง – ปุโรหิตและคนเลวี่ คือบรรดานักศาสนาและพวกข้าราชการ ซึ่งเดินทางพบผู้เคราะห์ร้ายนอนแผ่อยู่กลางถนน พระคัมภีร์บอกถึงท่าทีของสองคนนี้ว่า “เขาก็เลียงไปเสีย” (ข้อ 31-32) เขาคิดว่าธุระไม่เกี่ยวฉันมีงานยุ่งพออยู่แล้ว อย่าหาหาใส่หัว หรือเอามือไปชุกหีบ

วันหนึ่ง เพื่อนมิชชันนารีของผมชื่อคริสโตเฟอร์ทอม ขับรถกลับจากสอนภาษาอังกฤษ พอมาถึงหน้าสนามกีฬาเจ็ตร้อยปีเชียงใหม่ ก็เห็นรถมอเตอร์ไซค์ล้มอยู่กลางถนน และมีเด็กสาวคนหนึ่งนอนอยู่ท่ามกลางไทยมุงจำนวนมาก แต่ไม่มีใครช่วยเหลือเธอเลย ทอมจึงจอดรถและนำเธอส่งไปยังโรงพยาบาล เขาเสียเวลาหลายชั่วโมงในการไปให้ปากคำแก่ตำรวจที่โรงพัก แต่วันรุ่งขึ้นทอมก็ไม่ลืมที่จะไปเยี่ยมเธออีกที่โรงพยาบาล และนับว่าเป็นโอกาสดีที่จะพูดถึงเรื่องความรักของพระเยซูคริสต์แก่คนไข้และญาติของเธอด้วย

คนสุดท้าย - ชาวสะมาเรีย ในสมัยนั้นตามสายตาของชาวยิว เห็นว่าชาวสะมาเรียเป็นคนนอกศาสนาไม่น่าคบหาและเป็นคนผิดบาปพระคัมภีร์บันทึกว่า “แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มิใจเมตตา เข้าไปหาเขาเอาผ้าพันแผลให้ พลางเอาน้ำมันกับเหล้าองุ่นทาใส่บาดแผลนั้น แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเองพามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่งและรักษาพยาบาลเขาไว้ วันรุ่งขึ้นเมื่อเขาจะจากไป ก็เอาเงินสองเหรียญเดนาเรียนมอบให้กับเจ้าของโรงแรมบอกว่า จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียเกินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะใช้ให้” (ข้อ 33-35)

ชาวสะมาเรียคนนี้เป็นใคร?

“พระเยซูทรงสอนว่า จิตใจและจิตวิญญาณเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ทรงปรารถนาให้มนุษย์ทุกคนรอดพ้นจากความผิดบาป รอดพ้นจากบึงไฟนรกและมีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) “พระองค์ทรงประทานชีวิตที่เปลี่ยนแปลงใหม่” (2 โครินธ์ 5:17) “และทรงประทานสันติสุขที่แท้จริงให้แก่เราทุกคน” (ยอห์น 14:27) พระเยซูไม่ใช่เพียงผู้ที่สอนดีเท่านั้น แต่ทรงลงมือปฏิบัติให้สำเร็จด้วย ทรงเอาพระทัยใส่คนที่ด้อยโอกาสในสังคม เด็กกำพร้าและหญิงม่าย คนที่หิวโหยและถูกคุกคามด้วยโรคภัยไข้เจ็บ คนที่ถูกมารซาตานเบียดเบียน ด้วยเหตุนี้เมื่อมิชชันนารีไปถึงที่ไหน ที่นั่นจะมีโรงเรียน โรงพยาบาล การพัฒนาและสังคมสงเคราะห์นักรุกิจไทยท่านหนึ่งที่ประสบความสำเร็จ ได้ให้คิดว่า

“ผลักน้ำออกไป น้ำไหลเข้ามา กวักน้ำเข้ามาไหลออกไป”

พระเยซูตรัสว่า

“การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ” (กิจการ 20:35)

“จงปฏิบัติผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน”

“จงยกโทษให้แก่เขา และเขาจะยกโทษให้แก่ท่าน”

“จงให้เขา แล้วท่านจะได้รับด้วย” (ลูกา 6:37)

ท่านจงไปทำเช่นนั้นเถิด

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 53 ฉบับที่ 294 กันยายน - ตุลาคม 2003, หน้า 37-38.